

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

w sprawie G. Z.

skazanego z art. 148 § 1 kk i art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 sierpnia 2012 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 czerwca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 grudnia 2011r. Jako przyczynę odmowy wskazano w zarządzeniu, że kasacja została oparta na innych powodach niż wskazane w art. 523§1 k.p.k.

W zażaleniu obrońca skazanego, nie precyzując zarzutów wywodził w uzasadnieniu, że kasacja została wywiedziona ze wskazaniem na podstawy odwoławcze wymienione w art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. Twierdził przy tym, że kasacja „jako zarzuty wymienia: naruszenie prawa materialnego (pkt 1 art. 438 k.p.k.) oraz błąd w ustaleniach faktycznych (pkt 3 art. 438 k.p.k.)”. W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zarządzenia i przyjęcie kasacji.

Po zapoznaniu się ze stanem sprawy Sąd Najwyższy nie dopatrył się podstaw do uwzględnienia zażalenia. Twierdzenie obrońcy, jakoby w kasacji

podniósł dwa zarzuty, a jednym z nich był zarzut obrazy prawa materialnego jest nieprawdziwe. W kasacji sformułowano *expressis verbis* jeden zarzut – błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść. Błąd miał polegać na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, „pomimo braku podstaw i poważnych wątpliwości w tym względzie, wynikających z zebranego w sprawie materiału”. Jest to zatem klasyczny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, rozumianego jako rezultat niezasadnych z punktu widzenia prawidłowości logicznego rozumowania, ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający przy rekonstrukcji stanu faktycznego. Formułując zarzut skarżący wypełnił zatem wymóg podania, na czym polega zarzucane uchybienie (art. 526 § 1 k.p.k.), a rozwinął jego istotę w uzasadnieniu kasacji. Także w zażaleniu obrońca oskarżonego potwierdził kierunek zaskarżenia prawomocnego wyroku w słowach: „nie chodzi o werbalną polemikę ale o fakt, że G. Z. przypisano czyn, którego nie popełnił”. Jest więc oczywiste, że nie subsumcją faktów pod przepisy prawa materialnego kwestionuje obrońca, co oznaczałoby podniesienie zarzutu obrazy prawa materialnego, lecz same fakty, które były przedmiotem tej subsumcji. Ta podstawa zaskarżenia, tj. zarzut błędu w ustaleniach, służy stronie przy wnoszeniu środka odwoławczego od orzeczenia Sądu pierwszej instancji (art. 438 pkt 3 k.p.k.), ale już nie w postępowaniu kasacyjnym. Tu bowiem, podstawy zaskarżenia środkiem nadzwyczajnym ograniczone są (jeśli pominąć uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. i uprawnienia podmiotów wskazanych w art. 521 k.p.k.) do rażącego naruszenia prawa (art. 523 k.p.k.). Zabrakło w kasacji zarzutu rażącego naruszenia prawa i dlatego zasadna była odmowa jej przyjęcia przez Przewodniczącego Wydziału Karnego Sadu Apelacyjnego.